

Tove Kommedal og Cato Løland, «Tid». Bemalt kvist, skigardstaur og verktøy.
TROND BORGEN

Flott balansekunst

UTSTILLING: Det er alltid stimulerende å besøke Tove Kommedal sine utstillinger, skriver Trond Borgen. Han begeistres også når hun samarbeider med Cato Løland.

OPPDATERT: 31. JAN. 2018 20:58 - PUBLISERT: 31. JAN. 2018 20:58

Trond Borgen

Bryne kunstforening: Tove Kommedal, Cato Løland, Tid, skulptur, fotografi.

T.o.m. 4. mars

Det er en god start: Jeg svinger rundt hjørnet i utstillingslokalet og blir ganske overrasket over det jeg får se. Jeg blir slått av en vakker, enkel skjønnhet forankret i en uventet bruk og kombinasjon av materialer, koplet til en interessant konseptuell vinkling. Slik har jeg faktisk opplevd hver utstilling av Tove Kommedal, og hennes samarbeid med Cato Løland i Bryne kunstforening følger opp denne stadige fornyelsen – Kommedal lar seg ikke sette i bås; hun er i bevegelse og endrer visningsstrategi fra gang til gang. Derfor er det alltid svært stimulerende å besøke hennes utstillinger.

Kunstig kratt

Sammen har de to kunstnerne arbeidet fram sine felles skulpturer in situ, plassert som en rominstallasjon i galleriet. Her er greiner og kvister; det er som om jeg beveger meg i en krattskog. Men denne skogen virker absurd kunstig, for den holdes sammen – og oppe – av diverse verktøy, elementer fra en ganske annen verden. Så er utstillingen åpenbart laget ut fra en klar idé, likevel virker denne kunsten intuitivt satt sammen. Det er første skritt i en interessant balansegang.

Det absurde preget henger sammen med løsrivelsen av de enkelte elementene fra sin vante, eller naturlige, sammenheng. Staur fra en skigard tjener ikke lenger noen grensefunksjon i et gjerde; ei heller har verktøyet noen praktisk funksjon i et verksted eller atelier; og de innhøstede kvistene har ikke lenger naturens egne farger – de er malt hvite og ser dermed helt døde ut. Det er som om den tiden som ligger i utstillingenes tittel, her har stanset, mens tiden, paradoksalt, likevel er til stede som en prosess i stauren, som spor av vær, vind og vann, langsomt avsatt over år.

Noen av kvistene er formet nærmest som en tornekrone, som om det er en lidelseshistorie av metafysiske dimensjoner som utspiller seg. For på ett plan ligger der et alvorlig aspekt i denne leken med elementer og objekter: kampen og kollisjonen mellom natur og kultur. Vi ser det menneskeskapte som tvinger naturen inn i uvante og uvanlige former, uten tanke på naturens egne behov.

En serie fotografier av disse skulpturene styrker en slik tolkning. De viser motivet i hver sin fargeseparasjon, som bleke, negative skygger av det vi kan se rundt oss, tredimensjonalt i rommet. Nærmest som gjennomlyste fantombilder av noe som er i ferd med å forsvinne.

Tove Kommedal og Cato Løland, «Tid» Plogjern og smør.
TROND BORGEN

Leken i skogen

Likevel er ikke dette noen entydig politisk eller samfunnskritisk kunst. Kommedal og Løland bruker det gode, gamle prinsippet fra surrealismen: sammenføringen av elementer som hver for seg er naturlige og velkjente, men som, når de kombineres, skaper en ny og hittil usett verden. Eller, med Comte de Lautréamonts ord: «Vakkert som det tilfeldige møtet mellom en paraply og en symaskin på et operasjonsbord». Det er nettopp hva vi ser i noen hengende plogjern som har fått et dekorativt mønster av smør, som om de skulle være gamle

bondeantikviteter.

Det absurde møtet ser vi også i kombinasjonen av verktøy, staur og kvist; lekende trylles her fram en skog med en sær balanse mellom naturens egne elementer og det menneskeskapte. Leken består ikke minst i at kunstnerne hele tiden viser sine virkemidler, tydeliggjør hva det er av verktøy som holder staur og kvist oppe. Dette er utstillingens åpne holdning; den låses ikke inn i noen bestemt tolking. I stedet gir den oss en flott balansekunst, både mellom de ulike materialene og mellom de to kunstnerne, som har formet en fin helhet, full av overraskende undring.